

Участники конференции Танцевальный и авангард в Центрально-Восточной Европе. Территории – источники – биографии

Биографии

В мае 2016 года, в возрасте 52 лет, скончался **Роман Арндт** – историк танца, преподаватель Университета искусств Фолькванг в Эссене. В Германии и Польше Роман Арндт изучал танец, педагогику танца, литературоведение, театроведение и нотацию движений Рудольфа Лабана (кинетографию). Он был известен как авторитет современного танца не только в академической, но также в художественной и педагогической среде. Роман Арндт сыграл огромную роль в интеграции сообщества современного танца. В Институте современного танца в Университете искусств Фолькванг в Эссене он отвечал за отдел истории танца, архив танца, а также за организацию исследований и международных контактов. Он принимал участие в таких проектах, как: *Возвращение к традициям – польский танец эпохи модернизма* (Краков), *Танец в эмиграции* (Вена), *Личные воспоминания студенток факультета танца в Фолькванг с 1956 по 1968 год*. Кроме того, Арндт активно участвовал в создании методологии преподавания истории танца. Он участвовал в группе «KörperWissen» и был одним из авторов сборника практических заданий на посвященном танцевальному образованию 3. Биеннале «Tanzausbildung» во Франкфурте. В качестве научного советника работал в общеобразовательной гимназии Вердена (помогал определить условия преподавания танца в школе), органах местного самоуправления, занимающихся образованием, – Институте школы и дополнительного образования в Зосте, а также на Факультете театра танца в Бытоме и в Государственной высшей школе театра им. Л. Сольского в Кракове. Кроме того, Роман Арндт организовал или участвовал во многих культурных мероприятиях, в том числе в международном ярмарке

танца «Tanzmesse NRW» (с 1997 года), конгрессе «Получить знания о танце» (2001) и в постановке *Крокодил на Лебедином озере – танец в Германии с 1945 года до сегодня* (2003) в Академии искусств в Берлине. Он всегда старался быть полезным и веселым, посвящал себя студентам, для которых был не только наставником, но и другом. Несмотря на свою работу в Германии, он всегда чувствовал ответственность за польский танец, его художественное и теоретическое развитие. Романа Арндта помнят не только его ученики, но и огромная часть танцевального сообщества – все те, для кого он был важным сотрудником и другом, всегда болеющим за танец.

Александр Чепалов – профессор искусствоведения, профессор Харьковской государственной академии культуры, заведующий литературной частью Харьковского государственного академического театра оперы и балета им. Н. Лысенко (с 1973 года). Автор четырех книг, нескольких либретто для музыкального театра и пьес, поставленных профессиональными театрами. Основатель и главный редактор журнала «Танец в Украине и мире» (с 2011 года), выпускник Харьковского музыкального училища (1970, хормейстер), Ленинградского института театра, музыки и кинематографии (1980, степень специалиста в области театроведения), Национальной музыкальной академии имени П. Чайковского в Киеве (2008, доктор искусствоведения). Александр Чепалов работает в Харьковской академии культуры с 1988 года. С 1973 года является художественным руководителем (драматургом) Харьковского государственного академического театра оперы и балета. С 1999 года – преподаватель, а затем профессор Харьковской государственной академии культуры (Школа хореографии). С 2017 года – профессор Харьковского национального художественного университета им. И. Котляревского (Школа истории украинской и зарубежной музыки). Преподавал *Основы драматургии, Написание сценариев, Историю театра, Историю режиссуры, Современные проблемы мирового и национального театра, Критику танца*. Александр Чепалов был первым, кто представил курсы *Основы хореологии, Заметки режиссера: формулировки и прочтения, Режиссерские системы XX*

века. Ученый был членом многих научных конференций и является автором около 300 научных текстов, опубликованных в профессиональных изданиях в Украине, России, США, Германии, Италии, Болгарии, Венгрии, Армении и Грузии. Автор книг *Судьба переселенца, или Новые странствия Фракасса* (2001, о жизни и творчестве режиссера и хореографа Н. Фореггера), *Хореографічний театр Західної Європи ХХ ст.* (2007), *Записки «Призрака оперы»* (2012), *Театральная бессонница в летнюю ночь* (2015). Исследователь в области авангардного театра и современного танца, критик в области музыки и театра драмы. Лауреат премий Союза театральных деятелей Украины за театральные исследования, театральную критику и продвижение театрального искусства. Автор пьес и либретто для опер и балетов, написанных современными украинскими композиторами. Член Международного совета по танцам CID (с 2008 года). Главный редактор журнала «Танец в Украине и мире» (с 2011 года).

Ядвига Грабовская (публикации под именем **Ядвига Маевская**) – критик, теоретик, преподаватель, куратор. Выпускница Ягеллонского университета, в котором с 2009 года читает лекции на Кафедре театра и драмы. Пишет о танце, а также о театре и изобразительных искусствах. Регулярно публикуется в ежемесячнике «Teatr» (где она является постоянным сотрудником и автором монографических блоков, посвященных танцам) и «Didaskalia». Также публикуется в журналах «Znak», «Res Publica Nowa», «Arttak», «Kultura Enter», «dwutygodnik.com» и др. Читает лекции и проводит семинары по истории и теории танца, также учит, как писать о танце. С 2009 года, в качестве эксперта, сотрудничает с Министерством культуры и национального наследия, по просьбе которого к VI Конгрессу польской культуры написала (вместе с Йоанной Шимайдой) первый в истории *Репорт о состоянии современного танца в Польше*. Автор книги *Тело, вращающее сцену. Новый танец в Новой Польше* (Варшава, 2011). В качестве куратора руководила и руководит многими польскими и международными проектами в области искусства, исследований и образования, в том числе в Израиле, Италии, Венгрии, Беларуси, Украине, Армении,

Грузии и Турции. В 2013 году Ядвига Грабовская придумала идею и формулу Международного фестиваля современного танца «KRoKi» в Малопольском саду искусств в Кракове, и до 2015 года руководила им вместе с Катажиной Бестер; с 2017 года курирует фестиваль самостоятельно. В 2015 году Ядвига (вместе с Миколаем Миколайчиком) основала и создала студию «Сцены танца» в Театре «Студия» в Варшаве, это была первая в истории институционализированного театра постоянная сцена, регулярно и циклично представляющая польских танцовщиков. С января по июнь 2016 года была куратором этой сцены. В рамках стипендии Министра культуры и национального наследия в 2011 году Ядвига Грабовская подготовила две антологии текстов о современном танце – *Сознание движения. Тексты о современном танце* (Краков 2013) и *Мы танец. Антология польской критики танца после 1989 года* (Тарнув, 2013). В сотрудничестве с Артуром Грабовским перевела на польский язык книгу *Терпсихора в кроссовках* Салли Бейнс (Краков, 2013). В настоящее время работает над докторским исследованием, посвященным истокам и развитию современного польского танца, его укоренению в польской традиции и влиянию на него европейского и американского танца. В 2013 году получила Специальную награду министра культуры и национального наследия за особый вклад в развитие польского танца. Является соучредителем Открытого форума сообществ танцевального искусства. Была членом первого Программного совета по делам танца в Институте музыки и танца в 2011-2014, является членом Ассоциации критиков танца, Конгресса исследований танца, Международного совета по танцам CID, Общества театральных исследований. Автор и куратор МАКТ – Мобильной академии критики танца.

Линн Гарафола – почетный профессор танца в Бернارد-Колледже (Колумбийский университет). Историк и критик танца, автор публикаций *Русский балет Дягилева, Наследие танца XX века*, редактор нескольких книг, в том числе *Дневники Мариуса Петипа, Андре Левинсон о танце* (с Джоан Акочелла), *Хосе Лимон: Неоконченные мемуары* и *Русский балет и его мир*. Линн курировала несколько

выставок, в том числе *Танцуй для города: 50 лет городского балета Нью-Йорка*, *Нью-Йоркская история: Джером Роббинс и его мир* и *Дягилевский театр чудес: Русский балет и его последствия*. Ученая из Центра Гетти, она получает стипендии от Мемориального фонда Джона Саймона Гуггенхайма и Центра Калмена для ученых и писателей, а также является лауреатом премии журнала «Magazine Dance» в 2016 году. На протяжении нескольких лет была редактором серии книг *Исследования по истории танца*, писала для «Dance Magazine», «Dance Research», «The Nation» и многих других изданий. Является членом Института Харримана и организатором конференций, симпозиумов, общественных программ по истории балета и танца в XX веке. В настоящее время работает над книгой о хореографе Брониславе Нижинской и готовит выставку, посвященную творчеству Артура Митчелла и Танцевального театра Гарлема.

Стефани Джордан – профессор, исследователь в области танца Университета Роухемпттона (Лондон). Стефани начинала как танцовщица, музыкант и театральный критик, и продолжила свой профессиональный путь в академическом сообществе. На протяжении последних 15 лет много выступала на международных конференциях в Австралии, Южной Африке, Японии, Корее, Гонконге, Новой Зеландии, России, Северной Америке и по всей Европе. Стефани написала четыре книги: *Выскакивая: Перспективы современного и нового танца в Великобритании* (1992), *Движущаяся музыка: Диалоги музыки и балета в XX веке* (2000), *Танцы Стравинского: Ре-визии спустя столетие* (2007) и *Марк Моррис: Музыкант-хореограф* (2015, с иллюстративными клипами на сайте группы Mark Morris Dance), все опубликовано издательством «Dance Books». Стефани также редактировала издание *Параллельные линии: репрезентации танца в медиа* (в сотрудничестве с Дейвом Алленом, 1993), *По следам сэра Фреда: наследие Эштона* (1996), *Европейский танец: перспективы театрального танца и культурной идентичности* (с Андрэ Грау, 2000) и *Политика сохранения: возрожденный, восстановленный, переделанный танец* (2000). В 2002 году Она выступила редактором собрания сочинений

российского хореографа Федора Лопухова: книга была опубликована в американской серии *Исследования по истории танца*. Стефани также написала и выпустила два аналитических фильма о Стравинском и балете в сотрудничестве с Фондом Джорджа Баланчина (2002) и Королевским балетом (2004). В настоящее время занимается исследованием творчества Шопена и танца: ее работа охватывает международные переосмысления музыки Шопена в балете, современном и постмодерном танце и Буто. В рамках этого проекта исследовательница написала тексты, посвященные расщеплению хореографической работы (издательство «Intellect Press», в соавторстве с Анной Пакс) и сотрудничеству между хореографами и композиторами (Oxford University Press), а также подготовила обзор хореомузыкальных исследований (Routledge).

Малгожата Коморовская – историк и теоретик танца, выпускница Факультета полонистики Варшавского университета (1962) и Факультета музыки варшавской Государственной высшей музыкальной школы (1964, сейчас – Музыкальный университет им. Ф. Шопена), профессор истории театра (Институт искусства Польской академии наук). С 1971 года ее рецензии и статьи о балетных постановках и артистах танца публикуются на страницах журнала «Teatr», а также в обоих изданиях (варшавском и познаньском) журнала «Tapies». Проблематике балета и документации фактов из истории балета в Польше посвящено несколько ее книг: *Шимановский в театре* (Варшава, 1992), *Хроника музыкальных театров ПНР, июль 1944 – июнь 1989* (Познань, 2003), *За занавесом лет. Польские оперные театры и оперетты 1918-1939* (Краков, 2008). В 2002 году Малгожата была стипендиаткой Министерства культуры и искусства: она исследовала польский балет в XX веке и собрала материалы для будущей книги *Между партитурой и сценой. Польский балет в XX веке*.

Йоанна Лесьнеровская – куратор и драматург танца; сотрудничала с изданием «Didaskalia», публиковалась в журнале «Teatr» и за рубежом, в том числе в «Theater der Zeit» (Берлин), «Dance Today» (Израиль) и «Dance Zone» (Прага). Преподавала курсы по

новой хореографии и программированию танца в Польше (Ягеллонский университет и Университет Адама Мицкевича в Познани, 2010-2013), а также много раз читала лекции по польскому танцу за границей. В 2011-2014 годах была членом Программного совета по делам танца в Институте музыки и танца в Варшаве. С 2004 года является куратором перформативной программы фонда Арт Станции в Познани (автор – Гражина Кульчик). По инициативе Йоанны был создан проект *Stary Browar Nowy Taniec* – единственная в Польше круглогодичная программа, представляющая авангардную хореографию и поддерживающая творчество польских художников (www.artstationsfoundation5050com.pl). В качестве драматурга/художественного консультанта сотрудничает с польскими (Януш Орлик, Рената Пиотровская, Марыся Стоклоса) и зарубежными (Аркадий Зайдес/Израиль, Minimetal/Швейцария, Лиа Хараки/Кипр, Марта Ладьянски/Венгрия, Юрий Коньяр/Словения) художниками. С 2011 года создает свои собственные хореографические проекты: *Реконструкция* (2011), *...rooms by the sea* (2014), *Проект Янка Рудзкая* (2016), *blur'* (2017). В 2014 году на Польской платформе танца вместе с Янушем Орликом получила премию Министерства культуры и национального наследия за лучшую хореографию (*INSIGHT*).

Яцек Луминьский – танцовщик, хореограф, педагог. Основатель и режиссер Силезского театра танца в Бытоме (1991-2013), декан бытомского Факультета театра танца в Государственной высшей школе театра в Кракове. Учился в балетной школе в Варшаве. Первые театральные шаги Яцека состоялись в театральной студии Еврейского театра в Варшаве. В 1985-1988 годах он танцует в Польском театре танца – Познаньском балете – на склоне режиссерской деятельности Конрада Джевецкого. Окончил учебу в области педагогики танца в Музыкальной академии в Варшаве. В 1988 году в Ольштыне (позже в Хожуве) вместе с Петром Галиньским со-основал Театр нового танца. В 1991 году в Бытоме основал Силезский театр танца. Среди его коллег были Ави Кайзер и Мелисса Монтерос. Силезский театр танца стал одной из самых важных трупп на польской танцевальной сцене. Театр много

гастролирует по всему миру, а его ежегодная Международная конференция современного танца и Фестиваль танцевального искусства становятся событиями чрезвычайной важности для многих активных артистов и критиков. В 1990-х Яцек Луминьский стал одной из самых важных и влиятельных фигур в польском современном танце. В течение многих лет он был членом жюри Международных презентаций современных танцевальных форм в Калише. Он публикует критические и теоретические статьи, а также является создателем большинства постановок СТТ. Яцек Луминьский создал свой собственный характерный стиль, который он называет польской техникой современного танца. Кроме американского постмодерна его вдохновляет традиция польского народного танца и еврейского фольклора. Яцек предпринимал попытки воссоздать хореографию польских экспрессионистов межвоенного периода. На протяжении многих лет одной из долгосрочных целей Луминьского было создание университета танца в Бытоме. В 2007 году на Факультете актерского мастерства Государственной высшей театральной школы в Кракове Луминьский получает степень кандидата наук. Тема защищенной работы – *Театр танца. Вдохновения, варианты, место, концепция*. Несколькими годами раньше (2001-2002) в качестве приглашенного преподавателя он работает в Центре Ланг Суортмор-колледжа в США. С 2009 года в качестве научного редактора сотрудничает с издательством Варшавского университета.

Александр Маншили – педагог, хореограф, исследователь танца. Изучал балет, народный, джазовый и современный танец в Украине и во Франции. Его преподавателями были Юрий Цыбульский (Украина), Андрей Глеговский (Франция/Польша), Флоран Блиц (Франция), Сергей Бондур (Украина), Стефан Лорас (Франция), Александра Лимон (Франция), Ольга Прихудаилова (Россия), Фрей Фауст (Германия/США), Нита Литтл (США), Брентон Ченг (США) и другие. Учился театральной критике в Киевском национальном университете театра, кино и телевидения им. И. Карпенко-Карого. В 2006-2008 годах проходил стажировку в Международной академии танца (Париж).

С 2001 по 2011 год танцевал в балете «Анико» и в труппе «Киев Модерн Балет». С 2011 года преподает танцевальную технику и историю современного танца в Киевском университете культуры и искусства и Университете им. И. Карпенко-Карого. С 2012 года работает хореографом и режиссером в драматических театрах Украины: в киевском «Молодом» театре, Черниговском молодежном театре, а также в киевском театре «Золотые ворота». Автор текстов для «Proscenium» и других искусствоведческих изданий, в том числе для журнала «Танец в Украине и мире», а также для публикации Екатерины Васениной *Современный танец постсоветского пространства* и учебника *Современный танец. Основы теории и практики*. Участник Мобильной академии танцевальной критики (МАКТ – проект Ядвиги Маевской). Член команды фестиваля современного танцевального театра «Зеленка-Фест».

Сьюзен Мэннинг – профессор английского языка и театроведения, преподаватель Северо-Западного университета, автор курсов по истории и теории театрального представления XX века (включая танцевальный, драматический и музыкальный театр). Сьюзен занимается профессиональным изучением танца, как новой дисциплины в пространстве гуманитарных наук, через исследование более привычных областей – драмы, театра и т перформанса. Является автором и редактором четырех книг. Первая из них – *Экстази и демон* (1993, 2-е изд.) – прослеживает сдвиг от современного до фашистского тела в творчестве Мэри Вигман, ведущей немецкой танцовщицы межвоенного периода. Вторая книга *Современный танец, Черный танец: Раса в движении* (2004) исследует трансформацию отношений между современными танцорами и афроамериканскими концертными артистами в Нью-Йорке в период между Красной декадой 1930-х годов и Красной паникой 1950-х. Следующая публикация *Черные танцы/белая Америка* (2008) – это каталог выставки, которую Мэннинг курировала в Национальном центре танца в Париже; выставка рассказывает историю афроамериканского театрального танца в США начиная с эпохи Плесси против Фергюсона и заканчивая избранием Барака Обамы. Публикация *Новые исследования по*

немецкому танцу (2012) – это антология работ немецких и зарубежных ученых, изучающих процессы в танце после падения Берлинской стены. Недавно Сьюзен закончила 3-летний проект сотрудничества с Реджи Уилсоном: в качестве драматурга она работала над постановкой *Моисей(и)*, премьера которой состоялась в 2013 году. Исследовательница активно писала об этом проекте в «TDR: Journal of Performance Studies». В настоящее время профессор Мэннинг является главным научным сотрудником финансируемого Центром Меллона проекта по изучению танца в гуманитарных науках/как гуманитарной науки. В 2013 году Сьюзен Мэннинг получила премию Конгресса «За выдающиеся научные исследования».

Карен Мозинго – преподаватель кафедры театроведения Университета штата Огайо. Исследовательские интересы Карен включают изучение перформанса, танцевального театра и теории феминизма. В своей работе Карен Мозинго получает как национальную, так и международную поддержку, включающую стипендии от Фонда Александра фон Гумбольдта, Германского исторического института и Университета штата Огайо. Карен представляла свои исследования на ежегодных форумах, в том числе на конференции Конгресса по исследованиям танца, конференциях Общества исследователей истории танца, Национальной организации преподавателей танца и Международного совета по кинетографии Лабана/Лабанотации. Ее статьи публиковались в «Dance Research Journal» и «Journal of Dance Education». В течение последних десяти лет Карен Мозинго преподавала дисциплины, связанные с перформансом, театром и танцем в Университете штата Огайо, Университете Северной Каролины в Гринсборо, Государственном университете Нью-Йорка в Потсдаме, Университете Кейс Вестерн Резерв и Школе искусств Стиверса.

Томаш Новак – профессор искусствоведения, выпускник Института музыковедения Варшавского университета (1997), окончил аспирантуру Факультета истории Варшавского университета (2003). Томаш также прошел последипломную подготовку на Факультете теории танца Музыкальной академии им.

Ф. Шопена (2005) и в Отделе менеджмента культуры на Факультете менеджмента Варшавского университета (2006). В 2004-2005 годах он получал дополнительные знания и навыки на хореографических мастер-классах в Институте хореографии в Познани. Был аспирантом (1997-2002), ассистентом (2003-2004), а с 2005 года является доцентом в Институте музыковедения Варшавского университета. С 2003 года является приглашенным преподавателем Музыкального университета им. Ф. Шопена. По приглашению также читал лекции в Высшей школе искусств им. С. Сташица в Кельце (2007-2009), Университете Й. Гутенберга в Майнце (2010), Академии гуманитарных и экономических наук в Лодзи (2011-2015). Был инициатором и руководителем Варшавской группы «Гамелан» (2001-2006) и последипломной программы по этномузыковедению (Варшавский университет). Занимался, в частности, следующими темами: процесс передачи музыкальной традиции в районе Подгале, музыкальные и танцевальные традиции польской общины в приграничных землях и традиции национальных меньшинств в Польше, музыкальные традиции Бали и Верхней Лужицы, трансформация концепции и формы польского народного танца. Томаш Новак также проводил полевые исследования на Подляшье, Мазовии, Подкарпатье и Нижней Силезии. Автор трех книг (в 2016: *Национальный танец в польском культурном каноне. Источники, генезис, трансформации*), почти 50 научных статей и нескольких десятков научно-популярных текстов. Является членом Международного совета традиционной музыки, Европейского семинара по этномузыкологии, Союза польских композиторов (генеральный секретарь организации в 2015-2017), Польского хореографического форума (соучредитель, вице-президент в 2011-14, президент в 2014-2017), Польского этномузыкального семинара (инициатор, президент в 2012-2016 и вице-президент в настоящее время) и Польской секции Международного совета фестивалей фольклора и традиционного искусства. Лауреат премии «CLIO» (2006), Награды им. отца проф. Иеронима Фейхта (2007) и Награды за лучшую публикацию по истории польской музыки (2016). Награжден Бронзовым крестом

«За заслуги» и почетным знаком «За заслуги перед польской культурой».

Елена Шабалина – заведующая кафедрой современной хореографии Харьковской государственной академии культуры, кандидат искусствоведения, доцент, президент общественной организации «Экспериментальный танец в Украине и мире», член правления общественной организации «Тьюторская ассоциация Украины». Автор и руководитель Международного конкурса современного танца «Золото осені 2000-2012». Научные интересы Елены включают вопросы теории и практики развития современной хореографии в Украине, проблемы профессиональной подготовки современного хореографа, новейшие средства обучения в художественном образовании. Автор монографии *Пластичність. Мова. Тіло*.

Светлана Улановская – танцевальный и балетный критик, исследователь современного танца, магистр искусствоведения, преподаватель Белорусской государственной академии музыки, Белорусского государственного университета культуры и искусств и Европейского колледжа свободных искусств в Беларуси, основатель и куратор образовательных проектов. Светлана Улановская (родилась в 1978 году в Лиде, Беларусь) окончила Факультет белорусской и мировой культуры Белорусского государственного университета культуры и искусств (Минск, 2003). В 2004 году получила степень магистра искусствоведения. В 2015 она окончила ежегодную учебную программу для менеджеров культуры «Арт-Платформа». С 2008 года Светлана преподает в Белорусском государственном университете культуры и искусств, с 2009 года – в Белорусской государственной академии музыки. Читает такие авторские курсы, как *История и анализ балета, История и анализ современного танца, История и анализ современной музыки*. С 2015 года – преподаватель Европейского колледжа свободных искусств в Беларуси. С 2015 года является основателем и куратором образовательного проекта в сфере перформативных практик *Teatr + Тело*. Целью проекта является создание платформы для неформального образования в области современного театра

и выступлений в Беларуси. Такая платформа станет площадкой для исследований, обмена опытом, повышения профессионального уровня и продвижения новых, актуальных театральных форм и методов. С 2001 года Светлана публикуется в белорусских и зарубежных периодических изданиях, средствах массовой информации, энциклопедиях и т.д. Ее тексты выходили в журналах «Мастацтва» и «Партер», в газетах «Культура», «Літаратура і Мастацтва» (Беларусь), «Балет», «Линия» (Россия), «Танец в Украине и мире» (Украина), *Mūzikas Saules* (Латвия), а также на интернет-ресурсах Kultprosvet.by, Artaktivist.org/theatre/, Zernie-performa.net, Culture.pl, Kulturaenter.pl, eepar.culture.pl. Светлана – одна из авторов изданий *Современный танец постсоветского пространства* (Москва, 2013) и *Танцевальный лабиринт. Международный фестиваль современной хореографии в Витебске* (Минск, 2013). Ее профессиональные интересы включают экспериментальные театральные практики, физический и танцевальный театр, современный танец и современный балет.

Participants of the Conference

Dance and the Avant-Garde in Central and Eastern Europe. Territories

– Sources – Biographies

Biographies

Roman Arndt, a dance historian at the Contemporary Dance Institute of Folkwang University of the Arts in Essen, passed away in May 2016 at the age of 52. He studied dance, pedagogy of dance, literary studies, theatre studies and Rudolf Laban's notation of movement (kinetography) in Germany and in Poland. He was a renown authority in the field of contemporary dance, not only in academic circles, but also in the artistic and pedagogical communities. He played a major role in the integration of the contemporary dance community. At the Institute of Contemporary Dance at the Folkwang University of the Arts in Essen, he was responsible for the history of dance, the dance archive, and for the organization of studies and international contacts. His academic projects were, among others: *Back to the Tradition – Polish Dance of the Modernist Era* (Cracow), *Dance in the Emigration* (Vienna), personal memories of the students of the Folkwang Dance Department from 1956 to 1968. Arndt was also intensely involved in creating a method of teaching dance history to dancers. He participated in the panel Körper Wissen (knowledge of the body) and was one of the authors of the exercise book for the 3rd Biennale Tanzausbildung in Frankfurt, which focused on dance education. He worked as an academic advisor for the Gymnasium Essen-Werden secondary school (he helped in defining the conditions for teaching dance at the secondary level); for the Institute for School and Further Education in Soest, a local government administration institution; for the Dance Theatre Department in Bytom of the Ludwik Solski State Drama School in Cracow. What is more, Roman Arndt personally organized or participated as an advisor in many cultural events, including the international dance fair Tanzmesse NRW (since 1997), the convention on knowledge of dance at the Academy of Fine Arts in Berlin

(2001) and the exhibition *Crocodile in the Swan Lake – Dance in Germany from 1945 to the Present Day* at the Berlin Academy of Arts (2003). Always helpful and cheerful, he was devoted to his students, for whom he was both a mentor and a friend. Although he worked in Germany, he always felt responsible for the Polish dance scene, and its artistic and theoretical development. He is remembered not only by his students, but also by a huge part of the dance community—by all those for whom he was an important collaborator and friend, who always supported dance.

Alexandr Chepalov – Ph.D. in History of Arts, professor at the Kharkiv State Academy of Culture, director of the literature department in The Mykola Lysenko Kharkiv Opera and Ballet Theatre (since 1973). The author of four books, several librettos for musical theatre and plays staged in professional theatres. Founder and chief editor of “Dance in Ukraine and in the World” magazine (since 2011). He graduated from the Kharkiv Music College (1970) as choirmaster, the Leningrad Institute of Theatre, Music, and Cinematography – Specialist Degree (in Theatre Studies) – 1980, the Tchaikovsky National Music Academy of Ukraine (Kiev) – Ph.D. (in Theatre and Dance) – 2008. Aleksandr Chepalov has been working at the Kharkiv Academy of Culture since 1988. Since 1973 – literary director (dramatist) at the Kharkiv State Academic Opera and Ballet Theatre. Since 1999 – Lecturer, then Professor of the Kharkov State Academy of Culture (School of Choreography). Since 2017 – Professor of the Kharkiv National Kotlyarevsky University of Arts (School of history of Ukrainian and foreign music). He taught *Dramaturgy basics, Screenwriting, Theatre history, The history of directing, Contemporary problems of the world and national theatre, Dance criticism*. He was the first person to introduce lecture courses such as *The Basics of Choreology, Making and reading of the Director's score, The XXth century Director's systems*. He is a member of numerous scientific conferences and the author of about 300 scientific texts, published in professional journals in Ukraine, Russia, USA, Germany, Italia, Bulgaria, Hungary, Armenia, Georgia. A member of the International Dance Council (CID). The author of the books: *The Faith of the Mockingbird*, 2001 (about the life and work of the director and choreographer N.M. Foregger), *Western Europe Choreographic Theatre in XX century*

(2007), *Notes of the 'Phantom of the Opera'* (2012), *Theatrical insomnia in summer night* (2015). Researcher in the fields of avant-garde theatre and modern dance, critic in the fields of music and drama theatre. The laureate of the Union of Theatre Workers Award for theatre studies, theatre critics and promotion of theatre arts. Author of plays and librettos for operas and ballets written by contemporary Ukrainian composers. A member of the International Dance Council CID, Paris (since 2008). Editor-in-chief of the "Dance in Ukraine and in the World" magazine (since 2011).

Jadwiga Grabowska (publishes as **Jadwiga Majewska**) – a critic, theorist, lecturer and curator. She earned her degree in religious studies from the Jagiellonian University, where she has been a guest lecturer since 2009 at the Theatre and Drama Department. She writes about dance as well as theatre and visual art. She writes for the monthly magazine *Teatr (Theatre)* – where she is a regular collaborator and author of monographic columns devoted to dance – and for *Didaskalia*. She also publishes articles in magazines such as *Znak*, *Res Publica Nowa*, *Arttak*, *Kultura Enter*, „dwutygodnik.com,” and others. She gives lectures and conducts workshops on the history and theory of dance and on writing about dance. Since 2009 she has been working as an expert for the Ministry of Culture and National Heritage, for which she wrote, together with Joanna Szymajda, the first report on contemporary dance in Poland, which was presented during the 6th Congress of Polish Culture. She published the book *The Body Revolving the Stage. New Dance in New Poland* (Warsaw, 2011). As a curator she leads many Polish and international art, research and educational projects in Israel, Italy, Hungary, Belarus, Ukraine, Armenia, Georgia, Turkey, and other countries. In 2013 she created the idea and formula of and started the International Contemporary Dance Festival KRoki at the Małopolska Garden of Arts in Cracow. She curated it together with Katarzyna Bester until 2015, and supervises it independently since 2017. In 2015, she created (with Mikołaj Mikołajczyk) the Dance Scene Studio at the Studio Theatre in Warsaw – the first permanent scene in an institutional theatre with cyclical presentations of performances by Polish dance artists. She curated the Scene from January to June

2016. She won the scholarship of the Minister of Culture and National Heritage in 2011, for which she prepared two anthologies of texts on contemporary dance. *Awareness of Movement. Texts on Contemporary Dance*. (*Świadomość ruchu. Teksty o tańcu współczesnym*, Cracow, 2013), and *We, Dance. Anthology of Polish Dance Critique after 1989 (My Taniec. Antologia polskiej krytyki tańca po 1989 roku*, Tarnów, 2013) and translated (together with Artur Grabowski) *Terpsichore in Sneakers* by Sally Banes (Cracow, 2013). She is currently working on a PhD thesis on the origins and development of Polish contemporary dance, its roots in Polish tradition and the influences of European and American dance. In 2013, she was awarded with the Special Award of the Minister of Culture and National Heritage for her contribution to the development of Polish dance. She is the co-founder of the Open Forum of Dance Communities. She was a member of the first dance program board at the Institute of Music and Dance 2011-2014. She is a member of the Dance Critics' Association, the Congress of Research in Dance, the International Dance Council CID, the Society for Theatre Research. The author and curator of MAKT – Mobile Academy of Dance Critique.

Lynn Garafola is Professor Emerita of Dance at Barnard College, Columbia University. A dance historian and critic, she is the author of *Diaghilev's Ballets Russes* and *Legacies of Twentieth-Century Dance*, and the editor of several books, including *The Diaries of Marius Petipa*, *André Levinson on Dance* (with Joan Acocella), *José Limón: An Unfinished Memoir*, and *The Ballets Russes and Its World*. She has curated several exhibitions, including *Dance for a City: Fifty Years of the New York City Ballet*, *New York Story: Jerome Robbins and His World*, and *Diaghilev's Theatre of Marvels: The Ballets Russes and Its Aftermath*. A former Getty Scholar, she is a recipient of fellowships from the John Simon Guggenheim Memorial Foundation and the Cullman Center for Scholars and Writers as well as a 2016 Dance Magazine Award. Editor for several years of the book series *Studies in Dance History*, she has written for *Dance Magazine*, *Dance Research*, *The Nation*, and many other publications. A member of Columbia University's Harriman Institute and the organizer of conferences, symposia, and public programs on the history of ballet and twentieth-century dance generally, she is currently working on a book about the choreographer Bronislava Nijinska

and an exhibition about Arthur Mitchell and the Dance Theatre of Harlem.

Stephanie Jordan is Research Professor in Dance at the University of Roehampton, London. With a background as a professional dancer, musician and dance critic, her academic career led her to publish and present at conferences internationally and, during the last fifteen years, she has toured widely to Australia, South Africa, Japan, Korea, Hong Kong, New Zealand, Russia, North America, and across Europe. Stephanie has written four books: *Striding Out: Aspects of Contemporary and New Dance in Britain* (1992), *Moving Music: Dialogues with Music in Twentieth-Century Ballet* (2000), *Stravinsky Dances: Re-Visions across a Century* (2007), and *Mark Morris: Musician-Choreographer* (2015, with illustrative clips on the Mark Morris Dance Group website), all published by Dance Books. Stephanie has also edited *Parallel Lines: Media Representations of Dance* (with Dave Allen, 1993), *Following Sir Fred's Steps: Ashton's Legacy* (1996), *Europe Dancing: Perspectives on Theatre Dance and Cultural Identity* (with Andrée Grau, 2000) and *Preservation Politics: Dance Revived, Reconstructed, Remade* (2000). In 2002, her edited collection of writings by the Russian choreographer Fedor Lopukhov was published in the American series *Studies in Dance History*. Stephanie has also written and produced two analytical DVDs on Stravinsky and ballet, in collaboration with the George Balanchine Foundation (2002) and The Royal Ballet (2004). Stephanie's current research project is on Chopin and dance, covering international re-readings of his music within ballet, modern and postmodern dance, and Butoh. Recent work completed for publication is a book chapter on the implications of choreographic working process dissemination (Intellect Press, co-author Anna Pakes), another chapter on collaborations between choreographers and composers (Oxford University Press) and a survey of choreomusical studies (Routledge).

Małgorzata Komorowska – historian and theorist of dance, graduate of the Polish Philology Department at the University of Warsaw (1962) and the Musical Education Department at the Fryderyk Chopin University of Music in Warsaw (1964), she earned a PhD degree in the history of theatre at the Institute of Art of the Polish Academy of Sciences. Since

1971 she has been publishing reviews and articles on ballet and dance artists in the *Teatr* magazine and in the Poznań and Warsaw editions of the magazine *Taniec* (*Dance*). In her books she focuses on the problems of ballet and the documentation of the history of ballet in Poland. She published *Szymanowski w teatrze* (*Szymanowski in Theatre*, Warsaw 1992), *Kronika teatrów muzycznych PRL, lipiec 1944 – czerwiec 1989* (*The Chronicle of Musical Theatres of the PRL Era, July 1944 – June 1989*, Poznań 2003), *Za kurtyną lat. Polskie teatry operowe i operetkowe 1918-1939* (*Behind the Curtain of Years. Polish Opera and Operetta Theatres*, Cracow 2008). She won a scholarship from the Ministry of Culture and Art in 2002; she conducted research on Polish ballet in the 20th century and collected materials for the project book *Między partyturą a sceną. Polski balet w XX wieku* (*Between the Score and the Scene. Polish Ballet in the 20th Century*).

Joanna Leśnierowska – curator and playwright; she has collaborated with the *Didaskalia* magazine, she also published in *Teatr* and abroad: in *Theatre der Zeit* (Berlin), *Dance Today* (Israel), *Dance Zone* (Prague), and others. She gave lectures on new choreography and dance programming in Poland (the Jagiellonian University and Adam Mickiewicz University in Poznań, 2010-2013), and taught Polish dance abroad. In the years 2011-2014 she was a member of the dance program board at the Institute of Music and Dance in Warsaw. Since 2004 she has been the curator of the performative program of the Poznań-based Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk. There, she created the Old Brewery New Dance – the only year-long program in Poland that presents avant-garde choreography and supports the development and works of Polish artists (www.artstationsfoundation5050.com). She cooperates as a playwright/artistic consultant with artists from Poland (Janusz Orlik, Renata Piotrowska, Marysia Stokłosa) and abroad (Arkadi Zaides/Israel; Minimetal/Switzerland; Lia Haraki/Cyprus; Marta Ladjanszki/Hungary, Yuri Konjar/Slovenia). Since 2011 she has been producing her own choreographic projects: *Rekonstrukcja* (2011), *...rooms by the sea* (2014), *Projekt Yanka Rudzka* (2016), *blur'* (2017). In 2014, during the Polish Dance Platform, she received together with Janusz Orlik the MKIDN Award for best choreography (*INSIGHT*).

Jacek Łumiński – dancer, choreographer, pedagogue. The founder and director of the Silesian Dance Theatre in Bytom (1991-2013), dean of the Faculty of Dance Theatre in Bytom, a unit of the National Academy of Theatre Arts in Cracow. He studied at the ballet school in Warsaw. He took his first steps on the theatre stage at an acting school at the Jewish Theatre in Warsaw. In the years 1985-1988 he dances at the Polish Dance Theatre – Poznań Ballet – at the end of the period in which it was managed by Conrad Drzewiecki. He completed his studies of pedagogy of dance at the Music Academy in Warsaw. In 1988 he created, together with Piotr Galiński, the New Dance Theatre, which operated in Olsztyn (and later in Chorzów). He created the Silesian Dance Theatre in 1991 in Bytom. At that time, he worked with Avi Kaiser and Melissa Monteros, among others. The Silesian Dance Theatre became one of the most important institutions of dance in Poland; it performed abroad, and organized the annual International Conference of Contemporary Dance and the Festival of Dance Art. The events became formative landmarks for many of today's artists and critics. In the '90s, Jacek Łumiński became one of the most important and influential figures in Polish contemporary dance. He has been a long-standing member of the jury of the International Presentations of Contemporary Dance Forms in Kalisz. He publishes critical and theoretical articles. He is the creator of the majority of the Silesian Dance Theatre's choreography. He has developed his own characteristic style, which is described as the Polish technique of contemporary dance. Apart from American post-modern dance, he draws inspiration from the tradition of Polish folk dance as well as from Jewish folklore. He has also made attempts at reconstructing the choreographies of Polish expressionist artists of the interwar period. For years, one of Łumiński's long-term goals was to create a dance university in Bytom. In 2007, a specialization of „dance theatre actor” was created at the National Academy of Theatre Arts in Cracow. A year later, a separate Dance Theatre Department was created in Bytom, with Jacek Łumiński as its dean. He earned his PhD in 2008 at the Acting Department of the National Academy of Theatre Arts in Cracow, on the basis of the dissertation *Dance Theatre. Inspirations, Variations, Place, Concept*. Before that (2001-2002), he taught as a visiting professor at the Lang

Centre at Swarthmore College, USA. Since 2009 he has been the academic editor in the field of dance at the Warsaw University Press.

Oleksandr Manshylin – Educator, choreographer, dance researcher. He studied ballet, folk dance, jazz dance, contemporary dance in Ukraine and France. His teachers include: Jury Tcibulsky (UA), Andrei Glegovsky (FR/PL) Florean Blitz (FR), Sergei Bondur (UA), Stephan Loras (FR), Alexandra Limon (FR), Olga Prikhudaylova (RU), Frey Faust (DE/US), Nita Little (US), Brenton Cheng (US) and others. He studied theatre criticism at the Kyiv National I. K. Karpenko-Kary Theatre, Cinema and Television University. In 2006-2008 he had a traineeship at Academie Entennationale da la Danse (Paris). From 2001 to 2011 he worked as a dancer in the Aniko Ballet dance company and Kyiv Modern-Ballet. Since 2011 he has been teaching dance techniques and the history of contemporary dance at the University of Culture and Art and the Kyiv National I. K. Karpenko-Kary University. Since 2012 he has worked as a choreographer and co-director in a number of Ukrainian drama theatres: Kyiv Molody Theatre, Chernihiv Molodizhny Theatre, Kyiv Zoloti Vorota Theatre. The author of texts for the *Proscenium* and other art studies magazines, *Dance in Ukraine and in the World* magazine, Ekaterina Vasenina book *Contemporary dance of post-Soviet Space*, schoolbook *Contemporary dance. The basics of theory and practice*. A member of the Mobile Academy of Dance Criticism (MAKT, a project by Jadwiga Majewska). Team member of the Zelyonka Fest Contemporary Dance Festival.

Susan Manning has pursued her research interest in dance studies, an emergent discipline within the humanities, by working through the more established fields of drama, theatre, and performance studies. As a Professor of English, Theatre and Performance Studies at Northwestern University, she teaches the history and theory of twentieth-century theatrical performance, including dance, drama, and music theatre. She is the author or editor of four books: *Ecstasy and the Demon* (1993; 2nd ed. 2006) traces the shift from modernist bodies to fascist bodies in the works of Mary Wigman, Germany's leading dancer between the two world wars. *Modern Dance, Negro Dance: Race in Motion* (2004)

explores changing relations between modern dancers and African-American concert dancers in New York City from the Red Decade of the 1930s to the Red Scare of the 1950s. *Danses noires/blanche Amérique* (2008), the catalogue for an exhibit she curated at the Centre national de la danse in Paris, narrates the history of African-American theatre dance in the U.S. from the era of Plessy v Ferguson to the election of Barack Obama. *New German Dance Studies* (2012) is a coedited anthology that surveys new research by scholars inside and outside Germany since the fall of the Berlin Wall. She recently completed a three-year project serving as dramaturge for Reggie Wilson's *Moses(es)*, premiered in 2013, and has written extensively on the project for *TDR: A Journal of Performance Studies*. Currently, Professor Manning is serving as Principal Investigator for a Mellon-funded project on Dance Studies in/as the Humanities. In 2013 she received the Outstanding Scholarly Research Award from the Congress on Research in Dance.

Karen Mozingo – Lecturer, Department of Theatre The Ohio State University.

Karen Mozingo's research interests include performance studies, dance theatre, and feminist theory. She has received both national and international support, including fellowships from the Alexander von Humboldt Foundation, German Historical Institute, and The Ohio State University. She has presented her research at annual conferences of Congress on Research in Dance, Society of Dance History Scholars, National Dance Educators Organization, and International Council Kinetography Laban/Labanotation, and her articles have been published in *Dance Research Journal* and the *Journal of Dance Education*. During the past ten years, she has taught performance studies, theatre, and dance courses at The Ohio State University, the University of North Carolina at Greensboro, SUNY Potsdam, Case Western Reserve University, and Stivers School for the Arts.

Tomasz Nowak has a PhD and a habilitation degree in arts. He earned his MA from the Institute of Musicology at the University of Warsaw in 1997, completed doctoral studies at the Faculty of History at UW (2003), postgraduate studies in dance theory at the Fryderyk Chopin Academy of Music (2005), and Postgraduate

Management Studies for Creators, Artists and Culture Operators at the Faculty of Management at the University of Warsaw (2006). Between 2004 and 2005 he perfected his knowledge and skills during Choreographic Workshops at the Institute of Choreography in Poznań. In the years 1997-2002 he was a PhD student, 2003-2004 an assistant lecturer, and since 2005 an assistant professor at the Institute of Musicology of the University of Warsaw. Since 2003 he has been guest lecturer at the Fryderyk Chopin University of Music (the former Fryderyk Chopin Academy of Music). He also gave guest lectures at the Stanisław Staszic University of Arts and Sciences in Kielce (2007-2009), Johannes Gutenberg-Universität Mainz (2010), and the University of Humanities and Economics in Lodz (2011-2015). He was the initiator and director of the „Warsaw Gamelan Group” (2001-2006) and Postgraduate Ethnomusicology Studies (at the Institute of Musicology, UW). In his research, he focuses on issues such as the process of transferring musical tradition in the Podhale region, the music and dance traditions of the Polish community at the Eastern Borderlands and national minorities in Poland, the musical traditions of the Bale and Upper Lusatia regions, the transformation of the concept and form of national dance in Poland. He conducted field research in the Podlasie, Mazovia, Podkarpacie and Lower Silesia regions. The author of three books (in 2016: *Taniec narodowy w polskim kanonie kultury. Źródła, geneza, przemiany – National Dance in Polish Cultural Canon. Sources, Genesis, Transformations*) and nearly fifty academic articles and several dozen popular science texts. He is a member of the International Council for Traditional Music, European Seminar in Ethnomusicology, the Polish Composers' Union (2015-17 secretary-general), the Polish Choreological Forum (co-founder, 2011-14 vice president, 2014-17 president), the Polish Ethnomusicology Seminar (initiator, 2012-16 president, and currently vice-president) and the Polish Section of Conseil International des Organisations de Festivals de Folklore et d'Art Traditionnels (as expert). The winner of the „CLIO” 2006 Award, the prof. Hieronim Feicht Award 2007 and the award for the best text on the history of Polish music in 2016. He was decorated with the Bronze Cross of Merit and the decoration of honour „Meritorious for Polish Culture.”

Olena Shabalina – Ph.D. in History of Arts, docent at the Kharkiv State Academy of Culture, the President of the non-governmental organization “Experimental Dance in Ukraine and in the World”, founder and director of “The Gold of Autumn” International contemporary dance contest (2000-2012). Her academic interests are theory and practice of contemporary choreography in Ukraine, the problems of professional training in contemporary choreography, choreology, new learning tools in art education. Her experience in pedagogy and creating is reflected in 17 publications in professional journals, 7 articles in the *Dance in Ukraine and in the World* magazine, was discussed in 20 Ukrainian and International academic and practical conferences. Olena is a permanent jury member of contemporary dance contests. She trained the winners of International contests in Hungary, Spain, Russia and Ukraine.

Svetlana Ulanovskaya (Minsk, Belarus) – dance and ballet critic, researcher of contemporary dance, Master of Arts, lecturer at the Belarusian State Academy of Music, Belarusian State University of Culture and Arts and at the European College of Liberal Arts in Belarus, founder and curator of educational projects. Svetlana Ulanovskaya (born 1978 in Lida, Belarus) graduated from the department of the Belarusian and world culture of the Belarusian State University of Culture and Arts (Minsk, 2003). In 2004, she received a Master of Arts. In 2015, she completed the annual training program for cultural managers Art Platform. Since 2008 Svetlana has been teaching at the Belarusian State University of Culture and Arts, since 2009 – at the Belarusian State Academy of Music. She teaches such author courses as *History and Analysis of Ballet*, *History and Analysis of Contemporary Dance*, *History and Analysis of Contemporary Music*. Since 2015 – lecturer of the European College of Liberal Arts in Belarus. Since 2015, founder and curator of the educational project in the sphere of performing practices *Theatre + Body*. The aim of the project – to create a platform of non-formal education in the field of contemporary theatre and performance practices in Belarus, which will become a space for research, exchange of experience, increase of professionalism and promotion of new, relevant theatrical forms and techniques. Since 2001 Svetlana has been publishing in Belarusian

and foreign periodicals, media, encyclopedias, etc. She has published (as a critic and an author) in *Mastactva* and *Parter* magazines, *Kultura* and *Litaratura i Mastactva* newspapers (Belarus), *Ballet*, *Line* (Russia), *Dance in Ukraine and in the world* (Ukraine), *Mūzikas Saules* (Latvia) magazines; Internet magazines Kultprosvet.by, Artaktivist.org/theatre/, Zernie-performa.net, Culture.pl, Kulturaenter.pl, eepap.culture.pl. One of the authors of the books *Contemporary dance of Post-Soviet space* (Moscow, 2013), *Dance labyrinth. The history of the International Festival of Modern Choreography in Vitebsk* (Minsk, 2013). Professional interests – experimental theatre practices, physical and dance theatre, contemporary dance and contemporary ballet.

Uczestnicy konferencji *Taniec i awangarda w Europie Środkowo-Wschodniej. Terytoria – źródła* – biografie

Biogramy

W maju 2016, w wieku 52 lat odszedł Roman Arndt, historyk tańca z Instytutu Tańca Współczesnego Uniwersytetu Sztuk Folkwang w Essen. Roman Arndt studiował taniec, pedagogikę tańca, literaturoznawstwo, teatrologię oraz notację ruchu Rudolfa Labana (kinematografię) w Niemczech i w Polsce. Był znany jako autorytet w zakresie tańca współczesnego nie tylko w środowisku naukowym, ale również – artystycznym i pedagogicznym. Odegrał olbrzymią rolę w integracji środowiska tańca współczesnego. W Instytucie Tańca Współczesnego na Uniwersytecie Sztuk Folkwang w Essen odpowiadał za dział historii tańca, archiwum tańca, a także organizację toku studiów i kontakty międzynarodowe. Naukowo zajmował się takimi projektami jak: *Powrót do tradycji – polski taniec epoki modernizmu* (Kraków), *Taniec na emigracji* (Wiedeń), osobiste wspomnienia uczennic Wydziału Tańca Folkwang z lat 1956-1968. Ponadto Arndt intensywnie zajmował się tworzeniem metody nauczania historii tańca dla tancerek. Uczestniczył w panelu *Körper Wissen* (Wiedza ciała) oraz był jednym z autorów książki do ćwiczeń 3. Bienalle Tanzausbildung we Frankfurcie, poświęconego kształceniu w zakresie tańca. Jako doradca naukowy pracował dla ogólnokształcącej szkoły średniej Gymnasium Essen-Werden (pomagał określić warunki nauczania tańca na szczeblu szkół średnich), dla instytucji administracji samorządowej, zajmującej się szkolnictwem – Instytutu Szkoły i Dalszego Kształcenia w Soest, jak również – dla Wydziału Teatru Tańca w Bytomiu Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Ponadto Roman Arndt samodzielnie organizował lub uczestniczył jako doradca w wielu kulturalnych wydarzeniach, m.in. międzynarodowych targach tańca Tanzmesse NRW (od 1997 roku), kongresie *Zdobywać wiedzę o tańcu* na Akademii Sztuk w Berlinie (2001) oraz wystawie *Krokodyl w Jeziorze Łabędzim – taniec*

w Niemczech od 1945 roku do współczesności na Akademii Sztuk w Berlinie (2003). Zawsze pomocny i pogodny, oddany studentom, dla których był mentorem i przyjacielem. Pomimo pracy w Niemczech zawsze czuł się odpowiedzialny za polską scenę tańca oraz jej rozwój artystyczny i teoretyczny. Pamiętają go nie tylko studenci, ale też ogromna część środowiska tanecznego – wszyscy, dla których był on ważnym współpracownikiem i przyjacielem, zawsze wspierającym taniec.

Alexandr Chepalov – posiada stopień doktora z historii sztuki, jest profesorem na Akademii Kultury w Charkowie, oraz dyrektorem działu literatury w Tatrze Opery i Baletu imienia Mykoły Łysenki w Charkowie (od 1973 roku). Autor czterech książek oraz kilku librett dla teatrów muzycznych i przedstawień, które wystawiane były w profesjonalnych teatrach. Założyciel i redaktor naczelną magazynu „Taniec na Ukrainie i na świecie” (od 2011 roku). Ukończył Akademię muzyczną w Charkowie jako chórmistrz, w Instytucie Teatru, Muzyki i Kinematografii w Leningradzie uzyskał dyplom z teatrologii w 1980 roku, a doktorat z teatru i tańca obronił w 2008 roku na Ukraińskiej Narodowej Akademii Muzycznej im. Piotra Czajkowskiego w Kijowie. Od 1988 roku pracuje na Akademii Kultury w Charkowie. Od 1973 roku jest dyrektorem ds. literatury (dramaturgiem) w Charkowskim Akademickim Teatrze Opery i Baletu. Od 1999 roku był wykładowcą, a potem profesorem na Wydziale Choreografii Akademii Kultury w Charkowie. Od 2017 roku jest profesorem Uniwersytetu Sztuk Pięknych im. I. P. Kotlarewskiego w Charkowie na Wydziale historii muzyki ukraińskiej i światowej. Uczył podstaw dramaturgii, scenopisarstwa, historii teatru, historii reżyserii, współczesnych zagadnień teatru narodowego i światowego oraz krytyki tańca. Jako pierwszy wprowadził kurs z podstaw choreologii, tworzenia i odczytywania aranżacji reżyserskiej oraz 20-wiecznych systemów reżyserskich. Uczestniczył w wielu konferencjach naukowych, jest autorem około 300 tekstów akademickich, które zostały opublikowane w profesjonalnych czasopismach na Ukrainie, w Rosji, USA, Niemczech, Włoszech, Bułgarii, na Węgrzech, w Armenii i Gruzji. Członek Międzynarodowej Rady Tańca (CID). Autor książek *Wiara przedrzeźniacza*, 2001 (o życiu i twórczości reżysera i choreografa

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

EUROPEJSKI INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

East European
Performing Arts
Platform

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

UMCS

AKADEMICKIE
CENTRUM
KULTURY
UMCS

N.M. Foreggera), *Choreograficzny teatr Europy Zachodniej w dwudziestym wieku* (2007), *Zapiski na temat „Upiora w operze”* (2012), *Teatralna bezsenność letniej nocy* (2015). Badacz w dziedzinie awangardy w teatrze i tańca współczesnego, krytyk muzyczny i teatralny. Laureat nagrody Związku Pracowników Teatru za badania nad teatrem, krytykę teatralną i promocję teatru. Autor sztuk i librett dla oper i baletów napisanych przez współczesnych kompozytorów ukraińskich.

Jadwiga Grabowska (publikuje jako **Jadwiga Majewska**) – krytyk, teoretyk, wykładowca, kurator. Ukończyła religioznawstwo na Uniwersytecie Jagiellońskim, na którym gościnnie wykłada od 2009 roku w Katedrze Teatru i Dramatu. Pisze o tańcu, a także o teatrze, sztukach plastycznych. Regularnie pisuje do miesięcznika *Teatr* – gdzie jest stałą współpracowniczką i autorką bloków monograficznych poświęconych tańcowi – oraz do *Didaskaliów*. Publikuje także m.in. w pismach *Znak*, *Res Publica Nowa*, *Arttak*, *Kultura Enter*, „dwutygodnik.com” i innych. Wykłada i prowadzi warsztaty na temat historii i teorii tańca oraz pisania o tańcu. Od 2009 roku stale współpracuje jako ekspert z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego, na zlecenie którego napisała (wraz z Joanną Szymajdą) pierwszy w historii Raport o stanie tańca współczesnego w Polsce, na VI Kongres kultury polskiej. Wydała *The Body Revolving the Stage. New Dance in New Poland* (Warszawa, 2011). Jako kuratorka prowadziła i prowadzi wiele polskich i międzynarodowych projektów artystycznych, badawczych i edukacyjne m.in. w Izraelu, we Włoszech, na Węgrzech, na Białorusi, Ukrainie, Armenii i Gruzji, Turcji. W 2013 roku wymyśliła ideę i formułę oraz powołała do życia Międzynarodowy Festiwal Tańca Współczesnego KRoki w Małopolskim Ogrodzie Sztuki w Krakowie, do 2015 współkuratorowała go wraz z Katarzyną Bester, natomiast od 2017 roku prowadzi go samodzielnie. W 2015 roku powołała do życia (wraz z Mikołajem Mikołajczykiem) i stworzyła program Sceny Tańca Studio w Teatrze Studio w Warszawie – pierwszej w historii stałej sceny w teatrze instytucjonalnym prezentującej cyklicznie i regularnie przedstawienia polskich artystów tańca. Od stycznia do czerwca 2016 kuratorka tej Sceny. Wyróżniona stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego 2011, w ramach którego opracowała dwie antologie

tekstów o tańcu współczesnym. *Świadomość ruchu. Teksty o tańcu współczesnym* (Kraków 2013), *My Taniec. Antologia polskiej krytyki tańca po 1989 roku* (Tarnów 2013) oraz przetłumaczyła (wraz z Arturem Grabowskim) *Terpsychorę w tenisówkach* Sally Banes (Kraków 2013). Obecnie pracuje nad doktoratem na temat początków i rozwoju polskiego tańca współczesnego, jego zakorzenieniu w polskiej tradycji oraz wpływach nań europejskiego i amerykańskiego tańca. W 2013 roku nagrodzona Nagrodą Specjalną Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za szczególny wkład w rozwój polskiego tańca. Jest współzałożycielką Otwartego Forum Środowisk Sztuki Tańca. Zasiadała w pierwszej Radzie Programowej ds. tańca Instytutu Muzyki i Tańca 2011-2014, jest członkiem Dance Critics Association, Congress of Research in Dance, the International Dance Council CID, Towarzystwa Badań Teatralnych. Autorka i kuratorka MAKT – Mobilnej Akademii Krytyki Tańca.

Lynn Garafola – profesor emeritus tańca na Barnard College Uniwersytetu Columbia. Hitoryk i krytyk tańca, jest autorką książki *Diaghilev's Ballets Russes and Legacies of Twentieth-Century Dance* oraz redaktorką kilku publikacji, między innymi *The Diaries of Marius Petipa*, *André Levinson on Dance* (wraz z Joan Acocella), *José Limón: An Unfinished Memoir*, oraz *The Ballets Russes and Its World*. Była kuratorką kilku wystaw, między innymi *Dance for a City: Fifty Years of the New York City Ballet*, *New York Story: Jerome Robbins and His World*, oraz *Diaghilev's Theater of Marvels: The Ballets Russes and Its Aftermath*. Była uczestniczką programu dla badaczy Getty, otrzymała stypendia badawcze od John Simon Guggenheim Memorial Foundation oraz od Cullman Center for Scholars and Writers. Laureatka nagrody Dance Magazine Award w 2016 roku. Przez wiele lat zajmowała się redakcją serii wydawniczej *Studies in Dance History*, pisała dla *Dance Magazine*, *Dance Research*, *The Nation* oraz wielu innych czasopism. Członkini Instytutu Harrimana na Uniwersytecie Columbia, organizatorka konferencji, sympozjów oraz programów edukacyjnych skupiających się na historii baletu w dwudziestym wieku oraz na tańcu w ogóle. Obecnie pracuje nad książką o choreografii Bronisławy Niżyńskiej oraz nad wystawą poświęconą Arturowi Mitchellowi oraz Teatrowi Tańca w Harlemlie.

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

EUROPEJSKI INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

East European
Performing Arts
Platform

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

UMCS

AKADEMYCKIE
CENTRUM
KULTURY
UMCS

Stephanie Jordan jest profesorem tańca na Uniwersytecie Roehampton w Londynie. Zdobyła doświadczenie jako profesjonalna tancerka, muzyczka i krytyczka tańca, podczas swojej kariery akademickiej miała okazję publikować i prezentować swoje teksty na międzynarodowych konferencjach, a w ciągu ostatnich 15 lat odwiedziła Australię, Afrykę Południową, Japonię, Koreę, Hong Kong, Nową Zelandię, Rosję, Amerykę Północną i kraje europejskie. Stephanie jest autorką czterech książek: *Striding Out: Aspects of Contemporary and New Dance in Britain* (1992), *Moving Music: Dialogues with Music in Twentieth-Century Ballet* (2000), *Stravinsky Dances: Re-Visions across a Century* (2007), oraz *Mark Morris: Musician-Choreographer* (2015, z towarzyszącymi jej nagraniami dostępnymi na stronie internetowej Mark Morris Dance Group), wszystkie z nich zostały opublikowane przez wydawnictwo Dance Books. Jako redaktorka pracowała nad takimi publikacjami jak: *Parallel Lines: Media Representations of Dance* (wspólnie z Davem Allenem, 1993), *Following Sir Fred's Steps: Ashton's Legacy* (1996), *Europe Dancing: Perspectives on Theatre Dance and Cultural Identity* (wraz z Andréé Grau, 2000) oraz *Preservation Politics: Dance Revived, Reconstructed, Remade* (2000). Przygotowany przez nią zbiór tekstów rosyjskiego choreografa Fiodora Łopuchowa został opublikowany w 2002 roku w amerykańskiej serii wydawniczej *Studies in Dance History*. Stephanie napisała też i wyprodukowała dwa analityczne DVD o Strawińskim i balecie, we współpracy z George Balanchine Foundation (2002) oraz z The Royal Ballet (2004). Obecnie zajmuje się projektem badawczym skupionym na Chopinie i tańcu, w którym analizuje międzynarodowe reinterpretacje jego muzyki w balecie, tańcu współczesnym i postmodernistycznym oraz w tańcu Buto. Jej najnowsze prace to rozdział książki o znaczeniu rozpowszechnienia procesu pracy choreograficznej (Intellect Press, wraz z współautorką Anną Pakes), rozdział o współpracy pomiędzy choreografami a kompozytorami (Oxford University Press) oraz przegląd studiów choreologicznych i muzykologicznych (Routledge).

Małgorzata Komorowska – historyk i teoretyk tańca, absolwentka Wydziału Filologii Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim (1962) i Wydziału Wychowania Muzycznego w warszawskiej

Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej (1964 – obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina), doktor habilitowany nauk humanistycznych w zakresie historii teatru (Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk). Od 1971 roku recenzje i artykuły o przedstawieniach baletowych i artystach sztuki tańca publikowała na łamach pisma *Teatr* oraz w poznańskiej i warszawskiej edycji pisma *Taniec*. Problematyka baletu i dokumentacja faktów z dziejów baletu w Polsce zajmuje wiele miejsca w jej publikacjach książkowych: *Szymanowski w teatrze* (Warszawa 1992), *Kronika teatrów muzycznych PRL, lipiec 1944 – czerwiec 1989* (Poznań 2003), *Za kurtyną lat. Polskie teatry operowe i operetkowe 1918-1939* (Kraków 2008). W 2002 roku była stypendystką Ministerstwa Kultury i Sztuki; prowadziła badania nad polską twórczością baletową w XX wieku i zebrała materiały do projektowanej książki *Między partyturą a sceną. Polski balet w XX wieku*.

Joanna Leśnierowska – kurator i dramaturg tańca; współpracowała z *Didaskaliami*, publikowała także w *Teatrze* i poza Polską, *m.in.* w *Theater der Zeit* (Berlin), *Dance Today* (Izrael), *Dance Zone* (Praga). Wykładała o nowej choreografii i programowaniu tańca w kraju (Uniwersytet Jagielloński i Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, 2010-2013), a o polskim tańcu wielokrotnie zagranicą. W latach 2011-2014 była członkiem rady programowej ds. tańca Instytutu Muzyki i Tańca w Warszawie. Od 2004 roku jest kuratorem programu performatywnego poznańskiej Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk. W jego ramach stworzyła Stary Browar Nowy Taniec – jedyny w Polsce całoroczny program prezentujący osiągnięcia awangardowej choreografii i wspierający rozwój i kreacje rodzimych twórców (www.artstationsfoundation5050.com). Jako dramaturg/konsultant artystyczny współpracuje z artystami z Polski (Janusz Orlik, Renata Piotrowska, Marysia Stokłosa) i zagranicy (Arkadi Zaides/ Izrael; Minimetall/Szwajcaria; Lia Haraki/Cypr; Marta Ladjanszki/Węgry, Jurij Konjar/ Słowenia). Od 2011 realizuje także autorskie projekty choreograficzne: *Rekonstrukcja* (2011), *...rooms by the sea* (2014), *Projekt Yanka Rudzka* (2016), *blur'* (2017). W 2014 roku podczas Polskiej Platformy Tańca otrzymała razem z Januszem Orlikiem nagrodę MKIDN za najlepszą choreografię (INSIGHT).

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

EUROPEJSKI INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

East European
Performing Arts
Platform

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

UMCS

AKADEMYJNE
CENTRUM
KULTURY
UMCS

Jacek Łumiński – tancerz, choreograf, pedagog. Założyciel i dyrektor Śląskiego Teatru Tańca w Bytomiu (1991-2013), dziekan bytomskiego Wydziału Teatru Tańca Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Był uczniem szkoły baletowej w Warszawie. Pierwsze teatralne kroki stawia w studium aktorskim przy Teatrze Żydowskim w Warszawie. W latach 1985-1988 tańczy w Polskim Teatrze Tańca-Balecie Poznańskim – pod koniec dyrekcji Conrada Drzewieckiego. Kończy studia w zakresie pedagogiki tańca na Akademii Muzycznej w Warszawie. W 1988 roku w Olsztynie (później w Chorzowie) razem z Piotrem Galińskim współtworzy Teatr Tańca Nowego. W 1991 roku w Bytomiu zakłada Śląski Teatr Tańca. Wśród jego współpracowników są wówczas m.in. Avi Kaiser i Melissa Monteros. Śląski Teatr Tańca staje się jedną z najważniejszych instytucji sztuki tanecznej w Polsce; odbywa liczne zagraniczne podróże, zaś organizowana przy nim co roku Międzynarodowa Konferencja Tańca Współczesnego i Festiwal Sztuki Tanecznej to impreza o znaczeniu formacyjnym dla wielu działających obecnie artystów i krytyków. Lata dziewięćdziesiąte to okres, kiedy Jacek Łumiński staje się jedną z najważniejszych i najbardziej wpływowych postaci w polskim tańcu współczesnym. Przez lata zasiada w jury Międzynarodowych Prezentacji Współczesnych Form Tanecznych w Kaliszu. Publikuje także artykuły krytyczne i teoretyczne. Jest twórcą zdecydowanej większości choreografii ŚTT. Wypracował swój własny, charakterystyczny styl, który określa mianem polskiej techniki tańca współczesnego. Obok amerykańskiego *post-modern dance* czerpie inspiracje z tradycji polskiego tańca ludowego, a także z żydowskiego folkloru. Podejmował także próby rekonstrukcji choreografii polskich twórców ekspresjonistycznych z okresu międzywojennego. Przez lata jednym z długofalowych celów Łumińskiego było stworzenie w Bytomiu wyższej uczelni tanecznej. W roku 2007 na Wydziale Aktorskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie powstaje specjalizacja „aktor teatru tańca”, rok później w Bytomiu zaczyna funkcjonować osobny Wydział Teatru Tańca, a Jacek Łumiński zostaje jego dziekanem. W roku 2008 na Wydziale Aktorskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie uzyskuje stopień doktora na podstawie rozprawy *Teatr tańca. Inspiracje, wariacje, miejsce,*

koncepcja. Wcześniej (2001-2002), jako gościnny wykładowca (*visiting professor*) uczy w Lang Centre w Swarthmore College w USA. Od 2009 roku jest redaktorem naukowym ds. tańca w Wydawnictwach Uniwersytetu Warszawskiego.

Oleksandr Manshylin – pedagog, choreograf, badacz tańca. Baletu, tańca ludowego, jazzowego i współczesnego uczył się na Ukrainie i we Francji. Jego nauczyciele to między innymi: Jury Tcibulsky (UA), Andrei Glegovsky (FR/PL), Florean Blitz (FR), Sergei Bondur (UA), Stephan Loras (FR), Alexandra Limon (FR), Olga Prikhudaylova (RU), Frey Faust (DE/USA), Nita Little (USA), Brenton Cheng (USA). Studiował krytykę teatralną na Narodowym Uniwersytecie Teatru, Kina i Telewizji im. I. K. Karpenko-Karego w Kijowie. W latach 2006-2008 odbył staż na Academie Entennationale da la Danse w Paryżu. Od roku 2001 do 2011 pracował jako tancerz w grupie Aniko Ballet oraz w Teatrze Baletu Współczesnego w Kijowie. Od 2011 roku uczy technik tańca oraz historii tańca współczesnego na Uniwersytecie Kultury i Sztuk Pięknych oraz na Uniwersytecie Teatru, Kina i Telewizji im. I. K. Karpenko-Karego w Kijowie. Od 2012 roku pracuje jako choreograf i reżyser w ukraińskich teatrach: Młodym Teatrze w Kijowie, Młodzieżowym Teatrze w Czernichowie, Teatrze Złote Wrota w Kijowie. Autor tekstów dla magazynu *Proscenium* oraz innych czasopism zajmujących się badaniami sztuki, dla „Tańca na Ukrainie i na świecie”, książki Ekateriny Vaseniny *Współczesny taniec w przestrzeni postsowieckiej*, podręcznika *Taniec współczesny. Podstawy teorii i praktyki*. Członek Mobilnej Akademii Krytyki Tańca (MAKT, projektu Jadwigi Majewskiej). Członek zespołu festiwalu tańca współczesnego Zelyonka Fest.

Susan Manning zajmowała się badaniami nad tańcem, które były nową dyscypliną nauk humanistycznych, poprzez pracę w uznanych już dziedzinach badań nad teatrem. Jako profesor języka angielskiego i teatrologii na Uniwersytecie Northwestern, uczy historii i teorii dwudziestowiecznych przedstawień teatralnych, oraz tańca, dramatu i teatru muzycznego. Jest autorką oraz redaktorką czterech książek: *Ecstasy and the Demon* (1993; edycja druga: 2006) analizuje zmianę ciał modernistycznych na ciała faszystowskie w dziełach Mary Wigman, wiodącej niemieckiej tancerki okresu

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

EUROPEJSKI INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

East European
Performing Arts
Platform

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

UMCS

AKADEMYJNE
CENTRUM
KULTURY
UMCS

międzywojennego. Książka *Modern Dance, Negro Dance: Race in Motion* (2004) opisuje zmienne relacje pomiędzy tancerzami współczesnymi a tancerzami afroamerykańskimi w Nowym Jorku podczas lat trzydziestych i pięćdziesiątych. *Danses noires/blanche Amérique* (2008) to katalog wystawy, którą kuratorowała w Centre national de la danse w Paryżu, i która skupiała się na historii afroamerykańskiego tańca teatralnego w Stanach Zjednoczonych od czasów segregacji rasowej do momentu wygrania wyborów przez Baracka Obamę. *New German Dance Studies* (2012) to antologia badań z Niemiec i spoza Niemiec powstałych po upadku Muru Berlińskiego. Ostatnio ukończyła trzyletni projekt, w ramach którego pracowała jako dramaturg nad *Moses(es)* Reggiego Wilsona, który miał premierę w 2013 roku. O projekcie tym pisała dla *TDR: A Journal of Performance Studies*. Obecnie profesor Manning pracuje w projekcie Dance Studies in/as the Humanities ufundowanym przez Fundację Mellona. W 2013 roku otrzymała nagrodę za swoje badania od Kongresu Badań nad Tańcem (Congress on Research in Dance).

Karen Mozingo – wykładowca na Wydziale Teatralnym Uniwersytetu Stanowego Ohio. Jej zainteresowania akademickie to badania nad performatyką, teatrem tańca, oraz teoria feministyczna. Jest stypendystką programów krajowych i międzynarodowych, między innymi Alexander von Humboldt Foundation, Niemieckiego Instytutu Historycznego oraz Uniwersytetu Stanowego Ohio. Wyniki swoich badań prezentowała na corocznych konferencjach Congress on Research in Dance, Society of Dance History Scholars, National Dance Educators Organization, oraz International Council Kinetography Laban/Labanotation. Jej artykuły publikowane były w *Dance Research Journal* oraz w *Journal of Dance Education*. W ciągu ostatnich 10 lat prowadziła kursy o teatrze i tańcu na Uniwersytecie Stanowym Ohio, Uniwersytecie Karoliny Północnej w Greensboro, na SUNY Potsdam, Case Western Reserve University, oraz na Stivers School for the Arts.

Tomasz Nowak, doktor habilitowany nauk o sztuce, absolwent studiów magisterskich w Instytucie Muzykologii UW (1997), studiów doktoranckich na Wydziale Historycznym UW (2003), Podyplomowych Studiów Teorii Tańca Akademii Muzycznej Fryderyka Chopina (2005),

oraz Podyplomowych Studiów Menedżerskich dla Twórców, Artystów i Animatorów Kultury na Wydziale Zarządzania UW (2006). W latach 2004-2005 doskonalił swoją wiedzę i umiejętności podczas Warsztatów Choreologicznych w Instytucie Choreologii w Poznaniu. W latach 1997-2002 doktorant, 2003-2004 asystent, a od 2005 r. adiunkt w Instytucie Muzykologii UW. Od roku 2003 wykłada gościnnie w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina (wcześniej Akademii Muzycznej Fryderyka Chopina). Gościnnie wykładał także w Wyższej Szkole Umiejętności im. Stanisława Staszica w Kielcach (2007-2009), Johannes Gutenberg-Universität Mainz (2010), Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi (2011-2015). Był inicjatorem i kierownikiem „Warsaw Gamelan Group” (2001-2006) oraz Podyplomowych Studiów Etnomuzykologicznych (IM UW). Zajmował się m.in. następującymi problemami badawczymi: proces przekazu tradycji muzycznej na Podhalu, tradycje muzyczne i taneczne społeczności polskiej na Kresach oraz mniejszości narodowych w Polsce, tradycje muzyczne Bali i Łużyc Górnych, przemiany koncepcji i formy tańca narodowego w Polsce. Prowadził także badania terenowe na Podlasiu, Mazowszu, Podkarpaciu i Dolnym Śląsku. Autor trzech książek (w 2016: *Taniec narodowy w polskim kanonie kultury. Źródła, geneza, przemiany*) i blisko pięćdziesięciu artykułów naukowych oraz kilkudziesięciu tekstów popularno-naukowych. Jest członkiem International Council for Traditional Music, European Seminar in Ethnomusicology, Związku Kompozytorów Polskich (2015-17 sekretarz generalny), Polskiego Forum Choreologicznego (współzałożyciel, 2011-14 wiceprezes, 2014-17 prezes), Polskiego Seminarium Etnomuzykologicznego (inicjator, 2012-16 prezes, obecnie wiceprezes) oraz Polskiej Sekcji Conseil International des Organisations de Festivals de Folklore et d'Art Traditionnels (ekspert). Laureat Nagrody „CLIO” 2006, Nagrody im. ks. prof. Hieronima Feichta 2007 oraz Nagrody za najlepszą pracę pisemną z zakresu historii muzyki polskiej 2016. Odznaczony m.in. Brązowym Krzyżem Zasługi oraz odznaką honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

Olena Shabalina – doktor historii sztuki, docent na Akademii Kultury w Charkowie, prezeska organizacji NGO „Taniec eksperymentalny na Ukrainie i na świecie”, inicjatorka

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

EUTURAP INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

East European
Performing Arts
Platform

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

UMCS

AKADEMIJSKIE
CENTRUM
KULTURY
UMCS

i dyrektorka międzynarodowego konkursu tańca współczesnego „Złoto jesieni” (2000-2012). Jej zainteresowania akademickie to teoria i praktyka współczesnej choreografii na Ukrainie, zagadnienia profesjonalnego szkolenia we współczesnej choreografii, choreografia, nowe narzędzia w edukacji sztuki. Jej doświadczenie w nauczaniu i tworzeniu odzwierciedla 17 publikacji w profesjonalnych czasopismach, 7 artykułów w magazynie „Taniec na Ukrainie i na świecie”, oraz udział w 20 ukraińskich i międzynarodowych konferencjach. Olena jest stałą członkinią jury w konkursach tańca współczesnego. Trenowała zwycięzców międzynarodowych konkursów na Węgrzech, w Hiszpanii, Rosji i na Ukrainie.

Svetlana Ulanovskaya (Mińsk, Białoruś)

– krytyczka tańca i baletu, badaczka tańca współczesnego, wykładowczyni na Białoruskiej Państwowej Akademii Muzyki, Państwowym Uniwersytecie Kultury i Sztuki oraz na Europejskiej Szkole Sztuk Wyzwolonych na Białorusi. Inicjatorka i kuratorka projektów edukacyjnych. Svetlana Ulanovskaya urodziła się w 1978 roku w Lidzie na Białorusi, ukończyła studia na wydziale kultury białoruskiej i światowej na Państwowym Uniwersytecie Kultury i Sztuki w Mińsku w 2003 roku. W 2004 roku uzyskała tytuł magistra. W 2015 roku ukończyła roczny program szkoleniowy dla managerów kultury Art Platform. Od 2008 roku uczy na Państwowym Uniwersytecie Kultury i Sztuki, a od 2009 – na Białoruskiej Państwowej Akademii Muzyki. Prowadzi takie autorskie kursy jak: historia i analiza baletu, historia i analiza tańca współczesnego, historia i analiza muzyki współczesnej. Od 2015 roku jest wykładowczynią Europejskiej Szkoły Sztuk Wyzwolonych na Białorusi. Od 2015 roku jest kuratorką stworzonego przez siebie programu edukacyjnego *Theatre + Body*, zajmującego się praktykami performatywnymi. Celem projektu jest stworzenie platformy dla nieformalnej edukacji w dziedzinie współczesnego teatru i praktyk performatywnych na Białorusi, który stanie się przestrzenią badań i wymiany doświadczeń, przyczyni się do wzrostu profesjonalizmu i promocji nowych, znaczących form i technik teatralnych. Od 2001 roku Svetlana publikuje w białoruskich i zagranicznych czasopismach, mediach i encyklopediach. Jej teksty ukazał się w magazynach *Mastactva* oraz

Parter, w czasopismach *Kultura* oraz *Litaratura i Mastactva* (na Białorusi), *Ballet, Line* (w Rosji), *Taniec na Ukrainie i na świecie* (na Ukrainie), *Mūzikas Saules* (na Litwie), oraz w magazynach i stronach internetowych *Kultprosvet.by*, Artaktivist.org/theatre/, *Zernie-performa.net*, *Culture.pl*, *Kulturaenter.pl*, *eepap.culture.pl*. Współautorka książki *Współczesny taniec w przestrzeni postsowieckiej* (Moskwa, 2013), *Labirynt tańca. Festiwal współczesnej choreografii w Witebsku* (Mińsk, 2013). Jej zainteresowania zawodowe to eksperymentalne praktyki teatralne, teatr tańca i teatr fizyczny, współczesny taniec i balet.

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

CULTURAP INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

lublin
MIASTO INSPIRACJI

 East European
Performing Arts
Platform

 LUBELSKI
TEATR TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

 UMCS
UNIWERSYTET MIĘDZYNARODOWY

 AKADEMICKIE
CENTRUM
KULTURY
UMCS